

Č. 10.210.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti: * Bylo-li převodu nemovitosti přiznáno osvobození od dávky z přírůstku hodnoty podle § 52 odst. 2 zák. č. 44/27 teprve po pravoplatném vyměření dávky, nelze požadovati při vrácení dávky též náhradní úroky.

(Nález ze dne 9. prosince 1932 č. 15.063.)

Prejudikatura: pro dobu před zák. 44/27 srov. Boh. A 3776/24, 8411/30.

Věc: Město Bratislava proti zemskému úřadu v Bratislavě o vrácení dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud ukládá stěžující si obci povinnost zaplatiti Ladislavu Sch. 6% ní náhradní úroky, zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Kupní smlouvou ze 6. února 1926 prodal Ladislav Sch. pozemek Pavlu a Bronislavě H. Z převodu toho byla pak zciziteli platebním rozkazem z 3. května 1926 vyměřena dávka v částce 4.254.53 Kč, která byla dne 11. května 1926 také zaplacená. Žádostí z 1. července 1927 domáhal se zcizitel vrácení zaplacené dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti podle §§ 49 a 52 zák. č. 44/27 z důvodu, že na prodané stavební parcele byl zatím vystavěn obytný dům. Žádosti této nebylo vyhověno rozhodnutím ze 4. září 1928 v podstatě z důvodu, že nabyvatel parcely nevyužítkoval úplně ke stavbám, následkem čehož nepřisluší mu osvobození od dávky.

Odvolání proti tomu podané zamítlo městské zastupitelstvo usnesením z 24. června 1929. Dalšímu odvolání Lad. Sch. vyhověl zemský úřad a usnesení měst. zastupitelstva pozměnil v tom směru, že převod, na základě kterého byla obecní dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti vyměřena platebním rozkazem města Bratislavy ze 3. května 1926 v částce 4.254.53 Kč, jest od placení dávky na základě §§ 49 a 52 zák. č. 44/27 osvobozen, a nařídil, aby dávka, byla-li již zaplacená, v celé částce s 6% ními náhradními úroky ode dne zaplacení byla rekurentu vrácena. Žal. úřad uvedl pak důvody, z kterých bylo nutno převod od dávky osvoboditi podle odst. 2 § 52 zák. č. 44/27, a vyslovil, že vrácení dávky s úroky opírá se o § 23 dávk. pravidel.

Stížnost do rozhodnutí toho podaná směřuje jedině proti výroku nař. rozhodnutí, jímž bylo uloženo městu, aby zaplatilo též 6% ní náhradní úroky ode dne zaplacení dávky. O stížnosti uvažil nss:

Mezi stranami není sporu o tom, že převod smlouvou ze 6. února 1926 jest podle § 52 zák. č. 44/27 osvobozen od dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti a že obec jest povinna dávku z převodu toho zaplacenou vrátiti. Na sporu jest pouze otázka, je-li obec povinna také, jak žal. úřad jí uložil, zaplatiti Ladislavu Sch. (resp. jeho dědicům) náhradní 6% ní úroky ode dne zaplacení dávky. Žal. úřad opřel svůj výrok o ustanovení § 23 dávk. pravidel č. 143/22 Sb., stížnost proti tomu dovolává se předpisu odst. 3 § 52 zák. č. 44/27, podle něhož, byla-li dávka z převodu podle předposledního odstavce osvobozeného zaplacená, jest ji vrátiti bez úroků.

Paragraf 23 cit. zák. pravidel stanoví v odst. 1., který tu jedině je rozhodujícím, že bylo-li odvolání podanému proti platebnímu rozkazu vyhověno, vrátí se částka neprávem zaplacená s připočtením 6%ních náhradních úroků ode dne zaplacení do dne, kterého byla strana o vyřízení odvolání zpravena. Ustanovení to předpokládá tedy, že jde o dávku zaplacenou indebite na základě platebního rozkazu, jenž nebyl po právu a jako nezákonný k odvolání strany byl cestou instanční zrušen. Povinnost k zaplacení náhradních úroků jest zřejmým důsledkem toho, že bylo plněno indebite na základě titulu, který po právu nikdy nebyl.

Nss nemusel se zabývatí otázkou, bylo-li toto ustanovení dávkových pravidel pro případy, kdy dávka byla předepsána proti ustanovení § 52 zák. č. 44/27 a strana, napadnuvši tento předpis, vymohla si zrušení jeho v cestě instanční, modifikováno ustanovením odst. 3. § 52 zák. č. 44/27. Neboť v daném případě platební rozkaz z 3. května 1926 nebyl zrušen k odvolání strany v cestě instanční, nýbrž nabyt právní moci, a strana teprve žádostí ze dne 1. července 1927 vznesla nárok na vrácení dávky z důvodu, že dodatečně splnily se předpoklady pro osvobození převodu od dávky podle odst. 1. § 52 zák. č. 44/27. Na tyto případy, kdy dávka byla právem předepsána a zaplacená, a kdy teprve dodatečně odpadly důvody pro předpis dávky, resp. vzešel nárok na osvobození od dávky, předpis § 23 odst. 1 dávk. prav. podle svého znění nedopadá. Poněvadž pak pro převody osvobozené podle § 52 zák. č. 44/27 je tu pozitivní předpis odst. 3. tohoto §, který zcela nepochybně aspoň především právě zmíněné případy má na mysli a který stanoví, že dávku vrátiti jest bez úroků, nemá výrok žal. úřadu, ukládající obci povinnost zapraviti 6%ní náhradní úroky, opory v zákoně.

Č. 10.211.

Pracovní právo: * Povolení k zaměstnávání cizince podle §§ 3 a 5 zák. č. 39/28 o ochraně domácího trhu práce jest povinen opatřiti si i zaměstnavatel, mající sídlo v cizině.

(Nález ze dne 9. prosince 1932 č. 19.037.)

V ě c: Nisson P. ve Vídni proti zemskému úřadu v Bratislavě o vypovězení z republiky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem policejního ředitelství v Bratislavě z 13. prosince 1929 byl st-l na základě § 10 zák. čl. V:1903 z území Čsl. republiky navždy vypovězen, poněvadž obchodoval na území Čsl. republiky, aniž si opatřil povolení k zaměstnání podle zák. č. 39/28, čímž se stal obtížným cizincem.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání proti tomu podanému, vysloviv, že za daného skutkového stavu byl vypovídací nález ve smyslu ustanovení § 10 zák. čl. V:1903, jakož i ve smyslu odst. 3 lit. b) smlouvy o zrušení visové povinnosti, uzavřené výměnou not mezi Čsl. republikou a Rakouskem z 30. března 1928, vydán zcela po právu. Ke st-lově námitce,